

První kapitola

Byla jsem připravená. Celá natěšená a nachystaná, až se mě zeptá. Samým očekáváním jsem musela úplně zářit a myslím, že mi zčervenaly tváře jako dětem z románů od Charlese Dickense, které žijí na ulici – jako rajče s bušícím srdcem. Ještě před pěti minutami bylo všechno dokonalé, a tohle slovíčko opravdu nepoužívám často, protože nic na světě, ať je to jak chce skvělé – lidé, polibky nebo šunkové sendviče –, ve skutečnosti úplně dokonalé není. Ale tohle dokonalé bylo. Restaurace, stůl ozářený svíčkou, vzadu za terasou pláž s tichým šuměním vln a víno, které chutnalo hodně podobně tomu, které jsme spolu pili před devíti lety, v předvečer našich jednadvacátých narozenin, a jehož jméno jsem si nedokázala zapamatovat. Šňůry malých žároveček omotané kolem sloupků terasy, na které jsme seděli. Jemný vánek od moře. Dokonce i můj účes se povedl, vlasy mě poslouchaly poprvé od... no, asi od té jediné příležitosti, kdy vypadaly taky tak povedeně, což bylo tenkrát, když jsem ještě poslouchala walkmana a byla jsem přesvědčená, že si Jon Bon Jovi z nějakého důvodu zaskočí do Ramsgate, náhodou se potkáme a pozve mě do Wimpy na hamburger a hranolky. A také tu byl Lucas. Jenomže ten samozřejmě vypadá vždycky tak dokonale, že víc to snad už ani nejde. Teď zavřu oči, dlaně si přitisknu k čelu, klečím na chladné podlaze toalety a myslím na to, že na mě Lucas

pořád čeká tam venku. Je pohledný tím svým anglickým, uhlazeným způsobem, s pletí mírně opálenou francouzským sluncem a s čistoučkou, čerstvě vyžehlenou bílou košilí rozepnutou u krku. Když jsme sem přede dvěma hodinami přijeli, rychle si objednali víno a podělili se o dva předkrmy, podívala jsem se na něj přes stůl a zasněně jsem přemítala o tom, jak asi působíme na ostatní návštěvníky restaurace, když tu tak spolu sedíme se zapadajícím sluncem v pozadí. Za koho nás asi považují ti neznámí lidé, které vidíme jen v obrysech, jak se loudají po písčité pláži kolem terasy, na které jsme usazení, a boty se jim houpají v rukou? Myslím, že jsme působili dojmem, že jsme si souzení. Vypadali jsme jako šťastný pár, který si vyšel na večeri u pláže. Který možná slaví výročí nebo něco takového. Dokonce si třeba mohl výjimečně vyjít ven, protože doma má malé děti. Dvě. Chlapečka a holčičku.

„Jsem celý nervózní, Em,“ začal Lucas, lehce se zasmál, neklidně si pohrával s rukama a otáčel prstenem na ukazováčku, „z toho, o co tě chci požádat.“ A v tom okamžiku u toho stolu v té restauraci – na jejíž toaletě se teď schovávám – jsem si myslela, že se cítím připravenější a jistější, než jsem se kdy v životě cítila na cokoli připravená a čímkoli jistá. *Toužila* jsem říct „ano“. Dokonce jsem už plánovala, jak to vyslovím, i když mě Rosie upozorňovala, že když si to budu zkoušet nanečisto až moc, vyzní to pak nuceně a tak, jako bych doopravdy říct „ano“ *nechtěla*. A dodala: „Dnes nebude ten správný večer, abys mluvila, jako bys měla k zádům přitisknutou hlaveň pistole nějakého maniaka, Emmie, protože tohle někdy děláš, když jsi nervózní, jen si to přiznej!“ Ale přece jen jsem si to dnes odpoledne na trajektu v duchu nazkoušela, jen trošičku. Řekla jsem něco milého a chytrého, jako vystříženého z romantické komedie, například: „Proč ti to trvalo tak dlouho, Lucasi

Moreau? Nic na světě by mě neudělalo šťastnější!“ A on by mi stiskl ruku – na tomhle ubrusu s obloučkovým lemem, jaké má Le Rivage na všech zdejších kulatých stolicích po všechna ta léta, co sem jezdíme, a pak bychom se vraceli domů po pláži a Lucas by se jako vždycky zastavil, aby mi ukázal, kde tehdy našel můj balonek. Určitě by mi taky dal pusu. U auta by se ke mně pravděpodobně sklonil a pomalu a váhavě by mě políbil, s ukazováčkem a palcem na mé bradě. Líbal by mě poprvé za těch čtrnáct let, co se známe, a oba bychom přitom cítili chuť předkrmu z mušlí a mátových bonbonů zabalených ve zlatém staniolu, které nám přinesli s účtem, a já bych po dlouhé době konečně dokázala zase volně dýchat. Protože by se mi všechno to čekání přece jen vyplatilo. Celých čtrnáct let našeho kamarádství a posledních pět let, kdy jsem musela potlačovat touhu prozradit mu, co k němu opravdu cítím, to všechno by se dnes večer završilo. Tak jsem to čekala. A rozhodně ne to, jak to dopadlo doopravdy. Že skončím zhroucená na toaletě, na konci tohoto dokonalého večera, v *naší* dokonalé restauraci, na *naší* dokonalé pláži, po dokonalé večeři, která se na mě teď dívá z mísy, rozžvýkaná a vyzvracená, jako umělecké ztvárnění naprosté katastrofy, která mi rozdupala duši. Čekala jsem, že odpovím „ano“. Ještě před pár minutami jsem očekávala – s tou dokonalou hláškou z romantického filmu na jazyku, záda vzpřímená a oči zářící –, že řeknu své „ano“, že svolím, aby se naše důvěrné a dlouholeté přátelství změnilo v partnerský vztah. Aby se z nás stal pár. A to v předvečer našich třicátých narozenin. Protože na co jiného by se mě Lucas asi mohl zeptat, když mi tu otázku nechtěl položit po telefonu?

Když se konečně vyslovil, myslím, že jsem dokázala dobře skrýt svůj šok. Bylo to jako ostrá facka. Jeho slova jsem vstře-

bávala pomalu, jako když se do koláče vsakuje nějaký odporný sirup, a tělem se mi šířila vlna bolestivé nevolnosti. Zůstala jsem na něj civět. Muselo to tak být, protože se jeho úsměv rozplynul a přimhouřil oči tak, jak to vždycky dělal, když mu něco začalo dělat starosti.

„Emmie?“

Tak jsem to řekla. Protože jak jsem se na něj dívala přes stůl, věděla jsem, že nemohu odpovědět nic jiného.

„Ano.“

„Ano?“ opakoval, zvedl světlé obočí a široká ramena se mu znatelně uvolnila, jak si oddechl.

„Ano,“ zopakovala jsem, a než jsem se zmohla na něco dalšího, vyhrkly mi slzy. Musím říct, že jsem je mistrně zrecyklovala. Lucas v nich v té chvíli neviděl slzy zoufalství, zlomeného srdce nebo strachu. Viděl v nich slzy štěstí. Slzy obrovské radosti, protože jsem pocítila hrdost na svého nejlepšího kamaráda a na důležité rozhodnutí, které udělal, a dojívalo mě, že u toho můžu být. Proto se úlevně zazubil. Proto vstal ze židle, obešel kulatý stůl, dřepel si ke mně a objal mě silnýma rukama.

„Ale jdi, Em,“ zasmál se mi do ucha. „Nebreč mi tu tolik! Lidi si ještě budou myslet, že jsem nějaký lump, který tady u večere zlomil holce srdce nebo provedl něco podobného.“

Legrační, protože přesně tak to bylo.

A pak jsem to ucítila. Obsah žaludku se mi začal zvedat a stoupal mi jícnem. „Potřebuju si odskočit.“

Lucas se odtáhl, pořád ještě v dřepu, a já jsem si úporně přála, aby se mě už na nic neptal a aby se mi nepodíval do očí. Okamžitě by zjistil pravdu. Uviděl by ji.

„Dnes mě od rána trochu bolí hlava,“ lhala jsem. „Něco jako migréna, vždyť mě znáš. Musím si vzít prášky a opláchnout si

obličej vodou...“ *To určitě!* Vždyť bych si rozmazala make-up. Tak to ale říkají ve filmech, ne? A v té chvíli jsem si vůbec nepřipadala jako ve skutečném životě. A pořád ještě si tak nepřipadám, když tady objímám veřejnou toaletu – přestože je vzorně čistá. Když tady shlížím na nechutné cákance večere a vína, které jsme si dali, celí rozzáření a nadšení, před pouhou hodinou.

Žení se. Lucas se *žení*.

Za devět měsíců se muž, který byl čtrnáct let mým nejlepším kamarádem, muž, kterého miluju, ožení se ženou, kterou zase miluje on. A já to nejsem. A při tom obřadu mu mám stát po boku jako jeho svědkyně a družička.